

Hobuse tapja.

Motto: „Parem karta kui kahetseda!”

I. Gesticone.

Meie Gesticonia on üks imelik maa ja sa tunned seda, armas lugija, nõndasamati, kui weike lapsuke oma pere bue — see maa on ju sinu isamaa, kus sa esimest korda pääwa walget nägid, kus sa liigud ja käid, oma palgehigis seda tööd tallitades, mis Jumal sulle seadnud — see maa on seesama, kus wiimaks su wäsiwad ihu pääwa koorma ja palawa järel peab hingama wiimse pääwani. Jumal on seda maad rohkesti õnnistanud, sest kuhu ial filmad pöörame, näeme põldusid, mis head wilja kannawad, ehk heinamaid, mis rohu ja lilledega kaetud, ehk metsi, kelle warjul wäsiwad teekäija hea meelega puhkab, oma käed risti paneb ja Jumalat tänab, kelle auu kõik maailm täis on. Põldude, heinamaade ja metsade wahel näeme siis maanteed, nagu walget kangast,

mis meie silma ees — seda eemale edasi ehk tagasi waatame — iga kitsamaks lähed ja wiimaks filmist koguni kaub, sest et üks weike mägi ehk mäekingid meid keelab eemale waatamast ehk kaa seepärast, et inimese film ial maailma otsani ei ulata kaa seal, kus mägesid ei ole. Ja tõeste, neid ei ole meie maal mite ükeliiga! Aga ommeti on siin ja seal kaa mäge leida, ja kes sagedaste teed käinud, wõib neid pea nimetada ja teab küll, kui palju waewa nemad hoooste ja neile woorimeestele teewad, kes oma hoooste peale hulaštawad, nõnda kui Püha Kiri käib.

Tead, et Tallinna ümberkaudu, kus neid kodanikusi wäga palju on, kes hoopkaupa ja halwa hinnaga tahawad maale sõita — et seal ümberkaudu mitu mäge on, mis, et naad küll weikesed on, ommeti teekäijat wäsiwad. Ma seisin sagedaste nende mägede juures ja nägin haleda meelega, kuida mõni hobune lia suure koorma ees löötsutas, ehk kuida wahel linna herra ehk isand oma abikaasaga ja weel hea tosin lapsi wangkre peal istusid, muist naerdes, muist õisates, kõige wähemad kiskendades — kõik rõõmu pärast, et naad nüüd (wõib küll olla mõne aja takka) linna tolmust wälja halja muru peale lootsid saawa. Aga seda naad mite ei mõistnud, et see üks ehk